

לעמך

בניה מחנך לערכים

בניה מחנך לערכים זה משפט שנשמע כל כך טבעי.
כמו כל קצין בצה"ל אני עוסק בנושא חינוך וערכים באופן קבוע, אולם
מעטות הן ההזדמנויות בהן כמפקד אתה זוכה בפקוד אשר עוזר לך ללמוד
על עצמך.
את הספר הזה קיבלתי מבניה כמתנת פרידה בסיום לימודיו במכללה, כך
הוא כתב..

מתוכו אקריא פסקה אחת:

"עמ' 249-----"

במאמץ הזה של הגוף והנפש הצליח בניה היה בצד המנצח, הוא היה אחד
כזה שנראה שיש הרמוניה מלאה בין יכולותיו של הגוף לבין גדולת הנפש.

ברשותכם אשתף אתכם בכמה מהחוויות שהיו לי במפגש יומיומי עם בניה
במשך שנתיים בעת לימודיו במכללה לפיקוד טקטי.

בניה התברך בחוש ביקורת מאוד מפותח, לעיתים דבר זה הביא לעימותים
עם עמיתיו ללימודים. בניה לא הסכים לקבל שום הנחות שחניכים אחרים
עשו לעצמם. איחור לשיעורים, אי עמידה במטלות או התנהגות מפריעה, אלו
הפריעו לבניה בקצין בצה"ל. יש מפקדים שהיו אומרים שסוף סוף יש
לקצינים הלוחמים מעט נחת לא להיות ביחידה הקרבית ולכן מותר להם
לזייף קצת, בניה לא קיבל זאת והתייצב נגד תופעות כאלו. זו אכן דילמת,
הרי אין לבניה אחריות על ההישגים של עמיתיו לספסל הלימודים, גם אין
מחיר של סיכון חיי אדם או אי עמידה במשימה. האם נכון להעמיד את
עצמך כאחד הקורא לסדר את סביבתו? מובל ע"י יושר פנימי ואמת
מקצועית הוא אילץ את עמיתיו ואת סגל המפקדים לנקוט עמדה ולא
להסכים לבינוניות בזמן הלימודים. אני זוכר שיחות שהיו לי איתו בעת
העברת משוב תקופתי, בניה בלט לחיוב בכל המדדים: במקצועיות, בארגון
וסדר, במשמעת וביכולות האישיות, במקומות בהם עמד כנגד תקבוצה ניסו
לפגוע בו אבל הוא היה בטוח בדרכו. תמיד חיפש את הדברים שהם חשובים
בטווח הארוך ולא רווחים מיידיים וזמניים. באופן דומה היה בניה מטיל
ספק בפקודות והנחיות ודורש הבהרות על-מנת להבין את המשימה לפרטיה.

התעקשות זו באה מתוך הרצון לבצע את המשימה בצורה הטובה ביותר, בתור מפקד נדרשתי לתכנן טוב יותר ולהעמיק עם עצמי מה הן בדיוק כוונותיי. מספיק היה לקרוא את מבטו כדי להבין האם איכות העבודה מספקת, אם היה מרוצה היה מגניב חיוך מאשר.

ההתנדבות הייתה חלק מהווית חייו של בניה, בתקופת לימודיו במסגרת פרויקט התנדבות אימץ בניה תלמיד מתקשה מבית השאנטי והוביל אותו עד לבחינות הבגרות. כאשר היה מ"פ בחטיבה 460 אימץ עם פלוגתו את ילדי ביי"ס גיל', בית ספר לחינוך מיוחד. המפגש הראשון עם ילדי ביה"ס גיל' קרה בזמן הלימודים במכללה. מתוך היכרות אישית, החלטתי לקחת את הצוות שתחת פיקודי לביקור בבית הספר. באותה התקופה הסתיימה תקופת ליווי של פלוגה אחרת, רציתי לגרות את הקצינים, מ"פיים לעתיד, לקחת חלק בתרומה לקהילה. המפגש היה מרגש, הכרנו את הילדים, פגשנו את סגל ההוראה וזכינו לראות הצגה שהכינו הילדים לכבודנו. הצורך של בני הנוער לזכות בדמות אבהית שתלווה אותם ותהיה להם לחברה היה ברור. סיימנו את הסיור וביצענו דיון בנושא התרומה לקהילה וחשיבותה, הדבר עבר ונשכח. בלי שידעתי החליט בניה לקשור את עצמו ואת הפלוגה לפעילות התנדבות בכל יום שישי, כאשר שמעתי על כך, לא הופתעתי, זו הייתה דרכו **בשקט והצנע, מימש ערכים של נתינה וענווה**, הקשר נמשך לאורך כל תקופת הכשרה של חייליו עד לפיזור הפלוגה לפלוגות המבצעיות. התרומה לנוער הייתה אדירה וכך גם לחיילים. לאחר נפילתו פגשתי את תלמידי ישיבת "נתיב מאיר" ולמדתי על בניה הנער שהשקיע את ימי חופשתו בהתנדבות ותרומה לקהילה. בניה הבין את המשמעות של ההתנדבות לא רק לנזקק אלא גם לאדם המשקיע, הוא ראה קשר ישיר בין המסירות הנדרשת מלוחם אמיץ לבין המסירות של אזרח לחברה שמסביבו. את אותם החיילים שחובל להתנדבות ב'בית ספר גיל' ניתן למצוא היום מובילים יחידות לוחמות, ברוחו של בניה, או כאזרחים התורמים לחיזוק חוסנה של מדינת ישראל.

הייתה לבניה היכולת המיוחדת להביא את כל יכולותיו למיצוי מכסימאלי ולבלוט מעל שאר עמיתיו. לעיתים נראה היה **שניסה להסוות חלק מיכולותיו** כדי לא לבלוט יתר על המידה. לא רצה לקחת את התהילה מאף אחד אלא לחיות כאחד האנשים. בניה סיים כחניך מצטיין בקורס הקצינים,

זכה בהצטיינות מהדיקן בעת לימודיו האקדמאיים ונבחר כמ"פ מצטיין. יתרה מכך, הוביל בניה את פקודיו להיות מצטיינים, כאשר נבחר למ"פ מצטיין גם שלושת המחלקות הכפופות לו זכו בהצטיינות. כך הוביל את פקודיו להצלחה במנהיגותו השקטה, תוך כדי מתן יחס אישי וחינוך ומתוך דוגמא אישית והובלה מלפנים.

כל אותן תכונות שמניתי הן חשובות וראויות אולם לקצין המבחן האמיתי הוא תחת אש. ובמבחן זה בניה עמד ויכל לו כמו דמויות המופת של עם ישראל לאורך שנות קיומו. בניה נקלע למצב שבו לא היה לו תפקיד בזמן תחילת המלחמה, בניה היה בטיול בחו"ל במעבר בין תפקידים. דבר זה לא נתן לו מנוח וכאשר חטיבה 401 קיבלה את הפקודה לעלות לחזית התייצב במשרד המג"ד וביקש משימה. רק בזכות מנהיגותו ועקשנותו קיבל את האישור להוביל צוות משימה לביצוע משימות חילוץ פצועים, איסוף מודיעין והעברת הספקה ללוחמים. בניה פעל באומץ לב ללא לאות, זאת חרף הסכנות של כניסה ויציאה ממרחב הלחימה ולא בחל בשום משימה. "כוח בניה" חילץ חיילים רגעים לפני שנפגעו מאש האויב, צוות פומה שעזב נגמ"ש פגוע שניות לפני פגיעה בנגמ"ש וחיילי חי"ר שחולצו מבית שנפגע. "כוח בניה" העביר הספקה לכוחות ללוחמים על-מנת להמשיך בפעולה המלחמתית. למרות שהיה כבר מ"פ ותיק הסתפק במה שיכל לקבל תחת פיקודו באותו הזמן ועשה את הטוב ביותר שיכל. תוך כדי ביצוע המשימות המבצעיות תחת אש נפגע הטנק של בניה מאש המחבלים וכל הצוות נפגע ונחרג. על פעולתו במלחמת לבנון השנייה קיבל בניה עם צוותו, סמ"ר אלכס בונימוביץ', סמ"ר אדם גורן וסמ"ר אורי גרוסמן ציון לשבח מאלוף פיקוד המרכז.

כל זה לא יכול היה להתקיים ללא הסביבה התומכת של המשפחה ותקהילה, פעם ראשונה שפגשתי את חגית ושמעון הייתה בטקס הסיום של בניה במכללה, לא אשכח את החום והאהבה שהרעפתם עליי, הרגשתי כאילו שאנחנו כבר מכירים. ברור היה לי שבניה גדל במשפחה אוהבת ומלוכדת, צמח כאשר הוא ספוג באהבת העם והארץ, ומתוך קהילה תומכת ושורשית. כמו בחייו כך גם בדברים שבחרתם להנציח את בניה, מורץ בניה, מצפה בניה, יומן המסע לפולין, וכך גם המפגש הזה. אלו חלק מהדברים אשר מייצגים את הערכים שעליהם גדל בניה, אהבת הארץ והמולדת, התאוה

לספורט והישגיות והקשר למורשת והמסורת. ערכים אלו ממשיכים ללוות אותנו ואותנו.

בניה השאיר לי שני דברים חוץ מהחוויה להיות מפקדו, הספר שקראתי ממנו וכיפה. את הכיפה קיבלתי מבניה לקראת הנסיעה המשותפת לפולין, ברשותכם אני רוצה לסיים את דבריי בתפילה שנשא בניה בארנקו כאשר נפל..

"יהי רצון מלפניך ה' אלוהינו ואלוקי אבותינו, שתבטל מלחמות ושמיות דמים מן העולם, ותמשיך שלום גדול ונפלא בעולם, ולא יישאו עוד גוי אל גוי חרב ולא ילמדו עוד מלחמה, רק יכירו וידעו כל יושבי התבל אמת לאמיתו, אשר לא באנו לזה העולם בשביל ריב ומחלוקת חס ושלוש, לא בשביל שנאה וקנאה וקנטור ושמיות דמים חס ושלוש, רק באנו לעולם כדי להכיר ולדעת אותך יתברך"